

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in profile, facing each other closely in a boat. The man is wearing a white dress shirt and dark trousers, while the woman is wearing a teal spaghetti-strap dress and large, sparkling earrings. They are positioned in front of a sunset over a body of water, with a sandy beach and a lit-up lantern visible in the background.

Dani Collinsová
Co od tebe
potřebuji?

DANI COLLINSOVÁ

CO OD TEBE
POTŘEBUJI?

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

Milá čtenářko,

naposledy se tento měsíc setkáme s bratry Marchettiiovými, o nichž nám vyprávěla Abby Greenová. V březnu to byl Nikos v příběhu O čem slečna nemluví, v květnu Maks v Nebezpečně návykových nocích a tento měsíc je to povídka nazvaná Žena, na niž měl zapomenout a... to je trochu problém. Hlavní hrdina má totiž dvojí identitu. Na západě je znám jako Sharif Marchetti, ve své vlasti kdesi na Blízkém východě pak jako šejk Šaríf. A protože se příběh odehrává tam i tam, vystupuje v knize pod oběma jmény.

Jestliže jeden z bratrů Marchettiiových je Řek, druhý Rus a třetí Arab, podobně složité to budou mít i tři bratři – trojčata – původem z Argentiny z další mé minisérie. S osudem prvního z nich (Příběh plný tajemství) se můžete rovněž seznámit tento měsíc. Jmenuje se Finn, a je to Angličan. V srpnu se dozvíte více o jeho bratrovi, který je už podle názvu příběhu Zkrocení benátského vlka Ital. A třetí, Max, žije kdesi v Karibiku, více se o něm dočtete v romanci Pravidla nejsou pro bohaté v říjnu. Jak je to možné? Trojčata, neznají se, a každé žije úplně jinde? Počkejte si, až mé knihy vyjdou, vše se vyjasní! Všechny tři příběhy napsala Lucy Kingová.

A do třetice příběh na pokračování. Povídka Millie Adamsové Bez tebe jsem ztracen navazuje na Ukračenou princeznu z dubna.

A co že mají všechny tyhle řady, příběhy a hrdinové společného?

S láskou

Váš Harlequin

Dani Collinsová

**CO OD TEBE
POTŘEBUJI?**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

What the Greek's Wife Needs

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:

Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2020 by Dani Collins

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8170-6 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-8171-3 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-8172-0 (PDF)

PROLOG

Před pěti lety

Tanja Melhaová se považovala za moderní ženu odhodlanou získat to, po čem zatouží. Což byl v jejím případě muž.

Tak tradiční volba ji samozřejmě ihned přiměla k zamyšlení, zda je skutečně tak moderní, za jakou se považuje, všechny pochybnosti ale ihned zapudila omluvou, že je nejen moderní, ale i lidská.

Leon Petrakis byl sexy a svobodný a Tanja se měla už za pár týdnů vrátit na univerzitu. Byl to první a jediný pokus o krátkou a nezávaznou letní známost. Nevěděla, jak jinak by se zbavila stravující touhy, která ji už pronásledovala i v neklidných snech.

Zvolna prošla po molu ke kotvišti a dávala si dobrý pozor, aby při tom nezakopla o smotaná lana a jiné lodní vybavení. Srpnový večer byl u moře o něco chladnější než na pevnině. Zhluboka se nadechla vůně moře a chaluh s pocitem, že jen tady je doma.

Všichni přátelé z dětství se už během dospívání nemohli dočkat, až se z ostrova odstěhují do některého z velkoměst, Vancouveru, Calgary nebo Toronta. Tanja se naopak vydala studovat na univerzitu hned na pobřeží, a i tam si někdy připadala příliš až příliš

daleko od Tofina, maloměsta na západním břehu ostrova Vancouver, kde se narodila a prožila celé dětství.

Blížící se konec prázdnin byl jen jeden z důvodů, proč chtěla prožít dnešní večer s Leonem. Původem byl Řek, ale žil jako světoobčan na palubě své lodi. Na ostrově se měl zdržet jen do konce léta. Pomáhal jejímu bratrovi rozšířit kotviště, majetek jejich otce. Byl jedním z těch bohatých a bezstarostných mládenců, kteří mohou každým okamžikem beze stopy zmizet za obzorem.

Cestou k zakotvené lodi se zaujetím sledovala, jak Leon, oblečený jen do otřepaných džínsových šortek, cosi ukládá do kajuty na přídi. Musela snad potisící obdivovat dokonalou stavbu jeho těla – široká ramena a linii páteře, lehký poprašek tmavého porostu na stehnech i ladnost pohybů, jimiž dovedl vycítit houpaní lodního trupu.

„Hola, námořníku,“ zavolala. Mělo to působit nenuceně a vesele, slova ale vyzněla zastřeně a hrdelně.

Narovnal se a beze spěchu se k ní otočil. Když se pak na jeho tváři objevil pobavený úsměv, působil ještě neodolatelněji. „Ahoj, knihomolko.“

Zdálo se jí, že přezdívkou, kterou ji častoval její starší bratr, použil úmyslně. Postřehla, že má vlasy už dost dlouhé na to, aby se mu začaly přirozeně vlnit. Když pak klouzal tmavýma očima po jejích modrých minišatech s tenkými raménky, objevil se v nich výraz upřímného uznání.

Tušila, že podobně jako jej zradil výraz ve tváři i ji. Nemohla si nevšimnout, jak se porost jeho hrudníku šíří k plochým bradavkám a pak pokračuje přes břicho až k mosaznému knoflíku šortek, které mu jen taktak držely na štíhlých bocích.

„Poplatky za kotvení jsem všechny zaplatil. Čemu vděčím za to potěšení?“ pokračoval.

Zvedla pohled k jeho vědoucímu úsměvu. Domyslela si, že si všiml, čemu před chvilkou věnovala veškerou pozornost, a že se mu to líbí. Ucítila, jak se jí chvějí útroby přicházejícím vzrušením. „Napadlo mě, jestli bys nechtěl společnost na pozdní odpoledne.“ Zvedla k němu orosenou láhev bílého vína. Byla uložená v ledničce a sražená voda se během krátké cesty od auta nestačila odpařit.

Na zlomek vteřiny zaváhal, pak ale přikývl. „Jak bych mohl odmítnout? Vítej na palubě.“ Do jedné ruky vzal láhev, druhou jí nabídl pomoc.

Když stanula na palubě, neustoupil, aby ji nechal projít. Do kajuty se tedy musela protáhnout tak, že se při tom jejich těla málem otřela. Z výšky na ni shlédl. „Nejsem na tebe trochu starý?“

„V devětadvaceti? Dej pokoj. Je mi dvaadvacet. Nepřišla jsem sem ztratit panenství.“ *Přišla jsem sem pro, že se s tebou chci milovat.* Odmítala předstírat, že ji sem přivedl nějaký jiný, nevinnější důvod. Ve chvíli, kdy se při přerývaném dýchání její ňadra otírala o jeho hrud', by to ostatně ani nebylo možné.

Sotva znatelně se pousmál. „Mám to otevřít hned teď, nebo až pak?“

Působil sebevědomě a zkušeně. Připustila, že právě to ji na něm přitahuje. Chtěla poznat, jaké je být s mužem, který dovede najít a ocenit každou oblínu a skrytou píď ženského těla.

„Až... později,“ vydechla zastřeně z hloubi hrdla. Omámeně zjistila, že nedovede odtrhnout pohled od křivky jeho rtů.

„Pojď dolů,“ pozval ji.

Připustila, že by teď měla znervóznět. Leon byl její

první nahodilá známost. Od chvíle, kdy nastoupila na univerzitu, navázala dva vztahy, při kterých došlo i na sex. Ani jeden nevydržel. První byl spíš pokusem a zklamáním. Druhý byl sice o něco úspěšnější, nakonec se ale ukázalo, že od něj každý čekal něco jiného. Tak či onak, nemohla se považovat za odbornici v umění milovat a svádět.

„Je to tu hezké,“ poznamenala k zařízení kajuty. Při uvážení Leonovy pověsti nedbalého a nezodpovědného mládence ji překvapilo, jak je v hlavní kajutě čisto a uklizeno. Ve světle dopadajícím velkými okny se leskl lodní nábytek z tmavého dřeva a nerezové oceli. Potahy byly hnědorudé, závěsy kouřově šedé, polštářky nahodile poházené po sedací soupravě šalvějově šedo zelené a pomerančové.

„Díky.“ Uložil láhev s vínem do ledničky, opláchl si ruce a utřel je do kuchyňské utěrky. Opřel se bokem o vestavěnou linku a dodal: „Vypadá to tu jako jindy. Nečekal jsem společnost.“

„Ne?“ Vyzývavě vysunula bradu. Flirtovala s ním už od chvíle, kdy se na konci června vrátila domů na prázdniny. Spiklenecky prohodil: „Sluší ti to.“ Ani se nesnažil předstírat stydlivost. „Na minisukně si potrpím. Co k tomu můžu říct víc?“ Sklouzl pohledem k jejím sandálům na nízkém podpatku. „I na dlouhé nohy. A pihy.“ Zadíval se jí do tváře a po chvíli dodal: „I na zrzavé vlasy.“

„Proč jsi to neřekl? Přišla bych dřív.“

„To přece dobře víš sama.“ Rozkročil se a posunkem ji vyzval, aby k němu šla blíž.

„To tedy nevím,“ ujistila ho a rádoby blazeovaně k němu přistoupila. „Jsme přece už oba dospělí.“ Ucítla, jak se chvěje vzrušením a zjevně tak popírá zralost, o které se právě zmínila. Zvolna mu položila

dlaň na hrudník a poprvé dotekem pocítila vlhost jeho těla.

Zlehka ji objal kolem pasu, zatím se ji ale nepokusil políbit, jen se jí dlouze zadíval do očí. „Míchat práci a zábavu se nevyplácí. Jak sama vidíš, mám v životě raději pořádek.“

„Práce se ale týká jen mého bratra.“

„Hm?“ Pochybovačně našpulil rty, jako by ho její odpověď neuspokojila. O poznání pevněji jí vtiskl prsty do boků a Tanje se zezdalo, že právě svádí nějaký vnitřní boj. „A tys sem přišla za zábavou...“

„Naděje umírá poslední,“ poškádlila ho zastřeným hlasem a bezděky se k němu naklonila o něco blíže. „Zatím to vypadá, že chceš, aby mi z toho povídání upadly uši nudou.“

„Byl bych raději, kdyby spadlo něco jiného.“ Sklonil hlavu a zlehka jí sklouzl rty po ústech. Teprve když neucukla a on se tak ujistil, že nepochybuje o ničem, co právě dělá, ji dlouze políbil.

Změkla jí kolena a rázem věděla, že s Leonem bude vše jiné, silnější, více vzrušující. Nepochybovala, že ji milování naplní energií tisíce bouří. Objala ho pažemi kolem nahých ramen, přitiskla vzrušená ňadra k jeho hrudi a začala naplno vnímat jeho vitalitu a sílu. Napjatá kůže voněla mořskou solí, na bradě ji dřelo krátké strniště, a když jí Leon poprvé pronikl mezi rty jazykem, ucítila vůni kávy.

Už teď, když ji jen líbal, věděla, že nikdy nezažila nic podobného ještě. Oddala se jeho vábení a oplácela mu polibky se stejným zaujetím a dychtivostí. Čím více ji vzrušoval, tím více chtěla vzrušit jeho.

Temně zabručel a vtiskl jí prsty do rýhy mezi pŕl-měsíci zadečku. Hnětl jej a rázně ji přiměl, aby přes látku šortek pocítila tvrdost jeho vzrušení. Líbali se,

jako by na tom závisel jejich život. Napadlo ji, že alespoň u ní tomu tak doopravdy je.

Nečekaně se od ní odtáhl a cosi si řecky zamumlal. Podle tónu soudila, že to byla nějaká kletba. „Tohle jsem opravdu nečekal,“ vydechl se smyslným přízvukem. Dobl jí rty do brady a zlehka jí sklouzl horkými rty po šíji. „Víš to jistě?“

Srdce jí bilo tak, až měla strach, že jí co nevidět vyskočí z hrudi. Zvedla hlavu a setkala se s jeho oslnivě jiskrným pohledem. Nedovedla odhadnout, jestli jí chce ještě jednou varovat, nebo zda jej jejich blízkost vyvedla z míry stejně jako ji. Ať tomu bylo tak či onak, bez rozmyslu mu znovu vyšla vstříc boky.

Z hrdla mu unikl dlouhý, přerývaný výdech. Plavně se narovnal a prudce ji přitiskl zády ke dveřím kajuty. Ani na okamžik při tom neodtrhl pohled od její tváře.

Bezděky si olízla vyprahlé rty, a když si všimla, jak mu přitom zrudly tváře, úmyslně svádivé gesto zopakovala.

Mlčky jí pokynul do menší, spací kajuty umístěné na přídi, kde cuknutím zápěstí zatáhl tmavé závěsy. Než se k ní stačil otočit, mlčky si stáhla raménka a nechala lehké šaty spadnout na zem. Zůstala tak před ním stát zahalená jen titěrnými světle modrými kalhotkami, které si vzala jen kvůli němu s nadějí, že je uvidí a že se mu budou líbit.

Sklouzl po ní pohledem, kousl se do rtu, a když se loď nečekaně zhoupla, natáhl bezděky jednu ruku ke stropu, aby neztratil rovnováhu. Druhou si rozepnul knoflík a zip šortek. O zlomek vteřiny později před ní stál nahý a cele, tvrdě vzrušený.

Nasucho polkla, o půl kroku ustoupila a opřela se bokem o okraj police.

Mlčky se uložil na velkou manželskou postel, která v malé kajutě sahala od jednoho okraje lodního trupu k druhému. „Pojď ke mně,“ vyzval ji tiše.

Jediným plynulým pohybem se na něj snesla a zmocnila se jeho rtů. Vnímala horkost jeho těla i ocelovou tvrdost jeho vzrušení. Nebolela, jen vzrušovala.

Klouzal jí prsty podél páteře a lehce, cílevědomě zjišťoval její odpověď na různé druhy doteků. Zkoumal její tělo od šíje k ramenům, klouzal jí dlaněmi po zádech k bokům a tisknul ji k sobě tak pevně, jako by chtěl objetím oslavit každý prchavý okamžik jejich blízkosti.

Opřela se hned vedle jeho ramen dlaněmi o matraci a celým tělem ho hladila. Sténáním do jeho úst dávala beze studu najevo, jak ji vzrušuje každá píď jeho těla, současně hrubého a saténově hladkého, horkého a tvrdého, silného a plného života. Když ji pak vytahoval o něco výše, aby mohla cele dosednout na jeho mužnost, zamotaly se mu prsty do tkanice kalhotek.

„Chci vidět tvoje prsa,“ vydechl hrdelním hlasem.

Posunula se o něco výše, usadila se mu na pas a chytila se police nad hlavami postele tak, aby se její ňadra vznášela těsně nad jeho lačnými ústy. Když pak začal dráždivě sát jejich vzrušené vrcholy, napjalo se jí celé tělo tušením nadcházející rozkoše. Vzal do dlaní pŕlměsíce jejího zadečku a neostýchal se ani prozkoumat zezadu vlhkost pod rozkrokem titěrných kalhotek.

Už od rána se opájela představami toho, co se právě odehrávalo. Toužila po Leonovi už více než měsíc. Sténala a vycházela vstříc každému jeho pohybu, vnímala každý drobný výpad a pohyb jeho jazyka, každý letný i důrazný dotek a sebemenší pohyb jeho

prstů na nejcitlivějším zákoutí těla. Bez varování prožila ostré, prudké vyvrcholení, po kterém se změnila v udýchaný, chvějící se uzlíček podrážděných nervů.

Odtáhl rty od její tvrdé bradavky a přešel ji zastřeným, trochu překvapeným pohledem. V jeho očích bylo tolik neukojené žádostivosti, že díky nim ihned ucítila v bedrech další vlnu přicházejícího vzrušení.

„Chci to cítit i uvnitř,“ zasténal.

„Já taky,“ zalkla se.

Sesedla z něj, aby se mohla zbavit kalhotek. Rychle si nasadil kondom, znovu si lehl na záda a posunkem ji pozval, aby na něj usedla a pojala ho. Jeho mužství bylo horké a velké, tvrdost zprvu působila až nebezpečně. Když se na něj snášela, horečnatě ji laskal po bocích. Svíral zuby a hrdlo se mu stahovalo úsilím zachovat kontrolu nad vlastním tělem.

„Tys to taky už dlouho chtěl,“ obvinila ho šeptem.

„To ano,“ připustil brouknutím.

„Tak proč...“

„To je jedno, hlavní je, že jsme se k tomu konečně dostali,“ zachroptěl a vypnul se pod ní v bocích. „Pověz mi, jestli je to moc.“

„Ne, takhle to je dobré,“ zalapala po dechu, když ucítila hrot jeho mužnosti na vstupu do připraveného lůna. Zvedla ruce a přitiskla dlaně na nízký strop kajuty. Zvolna se začala vlnit v bocích a při každém pohybu bez zábran sténala rozkoší. Nevědomky přizpůsobila rytmus spojení houpání lodního trupu na vlnách.

Leon teď zvedl paže a dráždivě ji hladil po přední straně těla, bral do dlaní vrcholy jejích ňader a dovedně je hnětl. Po chvíli jimi znovu klesl k jejím bokům a začal do ní tvrdě, rytmicky pronikat.

Nikdy předtím nic podobného nezažila. Poprvé

v životě se cítila jako opravdová, celá žena. Zažila pocit, jako by její tělo bylo stvořené jen pro tuto chvíli a účel, jen pro Leona a jeho vzrušení. Připadalo jí, jako by se společně proměnili v nezemské bytosti, snad boha a bohyni, a sršivým spojením vzrušených těl si vytvářeli vlastní vesmír. Když jí pak navíc palcem pomalu obkroužil naběhlý zdroj rozkoše, dlouze zaúpěla s přepychovým pocitem toho, jak nechává dál sílit a stoupat svoje vzrušení.

„Jsi nádherná.“ Jeho hlas zněl tiše, jako by přicházel z dále a odrážel se jí ozvěnou v každém koutku duše. „Pověz mi, až nastane správná chvíle.“

„Nikdy,“ vydechla sevřeným hrdlem. „Zůstaneme tak až dokud... ach.“

Zavlnění mořské hladiny, které nečekaně rozkolébalo trup člunu, změnilo rytmus dráždění. I z jeho hrdla se teď vydralo hlasité zasténání plné očekávání. Přitiskl ji k sobě a vydechl: „Už brzy, má drahá. Ještě chvílku vydrž a čekej, až ti povím.“ Jeho palec dál opisoval pravidelné kroužky a stával se celým jejím světem, jediným pevným bodem, kolem něhož se začaly rytmicky stahovat svaly jejího lůna.

Po několika dalších chvílích její sténání začalo vypovídat o vnitřních mukách. Jejich milování se blížilo k bodu, za kterým jej už nedovedla unést. Nechtěla hledat slova, jimiž by vyjádřila pocity, kterým se tak snadno a ráda poddala, mohla se jen zapřít dlaněmi o strop kajuty a vzepřít se tělem proti výpadům jeho mužství. Mlčky čekala na jeho rozkaz.

„Teď.“

Oba se rozletěli na myriády blyskotavých střípků.

PRVNÍ KAPITOLA

Současnost

Zabušení na dveře se ozvalo právě ve chvíli, kdy se Tanja ukládala do postele.

Divoce se jí rozbušilo srdce. Ve zlomku vteřiny pochopila, že hra na schovávanou skončila.

Nakonec si pro tebe přece jen přišli. Jako cizinku tě čeká výslech. Pak možná i něco horšího.

S dopomocí roztřesených rukou se nasoukala do džínsů. Málem jí spadly z boků. Trochu pomohlo, když pod jejich pas vecpala tričko. Všechny instinkty jí napovídaly, že by se měla dát na útěk. Potíž ovšem spočívala v tom, že nevěděla, jak a ani kam by mohla prchnout.

Od chvíle, kdy se Istuválu, ostrůvku nedaleko tuniského pobřeží, zmocnili rebelové, se z něj nedalo žádným způsobem uniknout. Povstalci si vzali celý ostrov a s ním i veškeré jeho obyvatelstvo jako rukojmí jen proto, aby mohl nějaký diktátor ve vzdálené zemi rozhodovat o osudu obchodních plavebních koridorů ve Středozemním moři.

Uslyšela, jak její spolubydlící Kahina druhé strany pokoje volá, že už jdou. O pár vteřin později stanul ve dveřích Aksil, Kahinin bratr, a s obavami v hlase

jim oznámil: „Jsou tu nějací muži se samopaly. Přišli si pro Tanju, Kahino. Už je nemůžu dál zadržovat.“

Tanje se po jeho slovech málem podlomila kolena slabostí. Odmítala vzdorem a zbytečným odporem vystavit Kahinu a její příbuzné nebezpečí. Vždy se k ní chovala přátelsky a svého času jí pomohla vyrovnat se se situací, v níž se bez vlastního přičinění ocitla.

V marném pokusu o nalezení odvahy si zkusila namluvit, že je připravená čelit všemu, co ji v příštích chvílích čeká, ruce ale měla i pak ztuhlé jako dva kusy ledu a po celém těle se zimničně třásla úzkostí.

Mlčky pohladila po tváři Illi, svoji dcerku. Byla pevně zachumlaná do příkrývek upravených jako zavinovačka a její tělíčko bylo na dotek příjemně vlahé.

Kousla se do rtu, aby nevykřikla bolestí. Když si uvědomila, že ji teď možná vidí naposledy, zažila pocit, jako by se její srdce roztrhlo vedví. Ze všech sil se snažila nepodlehnout panice a odmítala přemýšlet nad tím, co by se stalo, kdyby...

Věděla, že jí dochází čas. Z přední části přízemního domku se už ozývalo netrpělivé dupání a šoupání těžkých podrážek. Políbila čtyřměsíční nemluvně na tvář a naplnila si chřípí jeho vůní. V očích ji píchly slzy a hrdlo se jí znovu sevřelo tak, že se jen stěží dovedla nadechnout.

Když se narovнала, připadlo jí, jako by jí srdce svírala ledová ruka. Vyšla z ložnice stejně nejistě, jako by kráčela po tekoucím písku, a vydala se vstříc svému osudu.

Přede dveřmi stáli čtyři vojáci. Vybavilo se jí, že byl Aksil naboso a prostovlasý, a domyslela, že ozbrojence zahlédl, už když míjeli roh, a bez meškání vyběhl ze svého krámků na protější straně ulice, aby

je před nimi varoval. Teď k sobě v ochranném gestu tiskl svoji sestru a vojákům místo pozdravu jen stroze, podmračeně přikývl.

Povstalci byli oblečení do olivově zelených uniform a v náručích drželi automatické pušky. Muž, který vystoupil zpoza jejich zad, byl stejně vysoký a urostlý jako oni, místo uniformy na sobě ale měl tmavomodrý pulovr, černé kalhoty a námořnickou obuv s měkkou podrážkou.

Zvedla pohled k jeho neoholené tváři, rozčuchaným vlasům a zlostně svráštěnému obočí. Na chvíli se jí zardálo, že se pod ní zhoupla země. Zatočila se jí hlava a srdce ucítila až v hrdle.

„Proboha!“ vykřikla. Ihned si nevědomky zakryla ústa, aby utlumila takové rouhačství, i když věděla, že žoldákům na náboženství ani za mák nesejde. Jejich církevní zákony sloužily ke kontrole obyvatelstva, ne k prosazování víry či cudnosti. *Jak se tu ocitl tvůj manžel?*

Nevěděla, jestli tak může Leona Petrakise nazývat. Naposledy se viděli před pěti lety, kdy ji opustil už pár dní po skromné svatbě v souvislosti s nečekanou smrtí jeho otce. Ptala se ho tehdy, jestli chce, aby do Řecka odcestovala s ním. Odmítl a během několika okamžiků přestal být svůdným, bezstarostným playboyem, za kterého se ve své naivitě provdala. Přestal brát telefon a teprve po týdnu odpověděl na poslední z mnoha textovek, ve kterých se ho ptala, kdy se k ní vrátí.

Nevratím se.

To bylo vše. Přestal komunikovat i s jejím bratrem Zacharym. Podle jejich dohody měl Leon do otcova